

ПРОТОКОЛ

№ 103

гр. Пазарджик , 12.02.2021 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XVII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на девети февруари, през две хиляди двадесет и първа
година в следния състав:

Председател: Ани Харизанова

при участието на секретаря Наталия Димитрова
Сложи за разглеждане докладваното от Ани Харизанова Гражданско дело №
20205220102355 по описа за 2020 година.
На именното повикване в 11:00 часа се явиха:

Ищцата Л. А. С. - редовно призована, не се явява и не изпраща
представител. Постъпила е молба вх. № 2174/08.02.2021 г. от адв. Тинко
Василев - процесуален представител на ищцата, с която моли делото да бъде
спряно до постановяване на ТР № 3/2020 г. на ВКС, ОСГТК. В случай, че
делото не бъде спряно изразява становище по хода на делото и съществото на
спора, както и представя списък с разноски по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът „Кредит Инкасо Инвестмънт Бг“ ЕАД - редовно призовани,
не изпращат законов или процесуален представител. Постъпила е молба с вх.
№ 1460/29.01.2021 г., с която изразяват становище по хода на делото и
съществото на спора. Молят в случай, че са налице предпоставките на чл. 238
от ГПК делото да бъде прекратено и да им бъдат присъдени сторените по
делото разноски.

СЪДЪТ счита, че не е налице процесуална пречка за даване ход на
делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

Искането за спиране на производството по делото в хипотезата на чл.
229, ал. 1, т. 4 от ГПК е неоснователно по следните съображения.

Тълкувателно дело никога не може да има „обуславящо за спора значение“, защото по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК такова значение може да има само дело относно конкретно правоотношение, а не дело, което би завършило с постановяването на задължителна тълкувателна норма относно приложим по конкретните дела правни норми. Вярно е, че може би е желателно спирането на делата от инстанционните съдилища, за да се изчака постановяването на тълкувателно решение с оглед правната сигурност. Също така е вярно обаче, че всяко спиране на едно дело води до временно блокиране на правото на достъп до съд, до осуетяване на постановяването на решение в разумен срок и до невъзможност за извършване на действия по събиране на доказателствата.

Висящото тълкувателно дело не е основание първоинстанционен или въззивен съд да абдикират от задължението си по свое вътрешно убеждение да разрешат съответния материалноправен или процесуалноправен въпрос, по който има противоречива съдебна практика и е образувано тълкувателно дело по него съгласно чл. 292 от ГПК. Единствено състави на ВКС при противоречиво решавани въпроси спира производство по делото и предлага на общото събрание да постанови тълкувателно решение.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ без уважение искането на адв. Тинко Василев да бъде спряно настоящото производство до постановяване на ТР № 3/2020 г. на ВКС, ОСГТК.

Определението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от днес с частна жалба пред ОС-Пазарджик.

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване фактическата страна на спора.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК ДОКЛАДВА ДЕЛОТО:

Подадена е искова молба, в която се твърди, че „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД е образувало срещу ищцата Л. С. изп. д. № 186/2016 г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, рег. № 885, р-н на действие ОС Пазарджик, въз основа на ИЛ, издаден по ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик, за сумата от 3 699.26 лв. - главница, 1 534.31 лв.- надбавка, 866.32 лв.- мораторна лихва за периода 30.09.2009 г.- 28.11.2011 г. ведно със законната лихва, считано от 13.12.2011 г. до изплащане на вземането.

Срещу издадената Заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик, ищцата не е депозирала Възражение по реда на чл. 414 от ГПК, тъй като същата твърди, че претендираната сума не се дължи поради настъпване на погасителна давност на основание чл. 110 - за главница, а при условията на евентуалност - по чл. 111, б. „в“, пр. II от ЗЗД - за надбавка и лихва.

Твърди се, че след издаване на ИЛ по ч. гр. д. № 5623/2011г., по описа на РС Пазарджик, първоначално е било образувано изп. д. № 608/2012г. по описа на ДСИ при РС Пазарджик, което дело е прекратено на 28.12.2015г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Съгл. чл. 120 от ЗЗД давността не се прилага служебно, поради което единственият процесуален ред за защита правата на ищцата е образуване на настоящето дело.

Твърди се, че принудителното изпълнение е насочено срещу длъжника, в настоящето производство-ищец въз основа на несъдебно изпълнително основание по смисъла на чл. 417 от ГПК, поради което изпълняемото право не е установено със сила на пресъдено нещо и длъжникът може да го оспорва с всички възражения, които би могъл да противопостави на осъдителния иск на взыскателя-ответник в настоящето производство.

Твърди се, че давността е изтекла след образуване и приключване на ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик. Съгл. ТР № 2/2013 от 26.06.2015г. на ВКС, ОСГТК, т. 14, подаването на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение не прекъсва давността. Същата се прекъсва едва с предявяване на иск за установяване на вземането, който има обратно действие, в случай, че е спазен срока по чл. 415 от ГПК. Ако иска не е

предявен, то давността не се счита за прекъсната. В настоящия казус не е предявен иск за установяване на вземането, поради което и давността не е прекъсната с образуване на ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик и издаване на изпълнителен лист за претендираните суми по описаното дело. Съгласно т. 10 от ТР № 2/2013 от 26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, не са изпълнителни действия и не прекъсват давността: образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. По изп. д. № 608/2012г. по описа на ДСИ при РС Пазарджик не са предприемани действия по принудително изпълнение, годни да прекъснат давността.

Твърди се, че началния момент, от който започва да тече давността е 30.09.2009г., от който момент е настъпила изискуемостта на вземането и е започнала да се начислява законна лихва за забава на плащанията, което е отразено и в ИЛ. Така е изтекла предвидената в закона давност, конкретно, 5-годишната давност е изтекла на 30.09.2014 г., а 3-годишната давност - на 30.09.2012г., т. е. след образуване и приключване на ч. гр. д. № 5623/2011г., по описа на РС Пазарджик и преди да бъде извършено действие по принудително изпълнение, годно да прекъсне давността.

Твърди се, че предвид, че изп. д. № 608/2012г. по описа на ДСИ при РС Пазарджик е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, всички извършени изпълнителни действия са обезсилени по право, с обратна сила и се считат за неизвършени, т. е. не прекъсват давността - Решение № 285/06.10.2015г., по гр. д. № 1953/2015г., ВКС, ГК, IV гр. отд., Решение № 100/23.01.2019г. по в. гр. д. № 2389/2018г., ОС Пловдив, V гр. с. и др.

Първото действие по принудително изпълнение, което би могло да прекъсне давността е наложен заповед за лек автомобил на 24.03.2016г. по изп. д. № 186/2016г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, рег. № 885, р-н на действие ОС Пазарджик. До този момент обаче е изтекла предвидената в закона погасителна давност.

При условията на евентуалност, се твърди, че сумата от общо 2 400.63 лв., от която 1 534.31 лв.- надбавка и 866.32 лв.- мораторна лихва за периода 30.09.2009г.- 28.11.2011г. по ИЛ, издаден по ч. гр. д. № 5623/2011г., по описа на РС Пазарджик не се дължи от ищцата поради настъпване на погасителна давност на основание 111, б. „в“, пр. II от ЗЗД - за надбавка и лихва. Така задълженията на ищеца се явяват недължими по изп. д. № 186/2016г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, рег. № 885, р-н на действие ОС Пазарджик като погасени по давност на основание чл. 110- за главница и чл. 111, б. „в“, пр. II от ЗЗД- за лихва.

Моли се съдът да постанови решение, с което да приеме за установено по отношение на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, че не дължа сумата от 3 699.26 лв.- главница по ИЛ, издаден по ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик.

При условията на евентуалност моли съдът да постанови решение , с което да приеме за установено по отношение на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, че не дължа сумата от общо 2 400.63 лв., от която 1 534.31 лв. - надбавка и 866.32 лв.- мораторна лихва за периода 30.09.2009 г.- 28.11.2011 г. по ИЛ, издаден по ч. гр. д. № 5623/2011 г., по описа на РС Пазарджик.

Претендират се разноси.

Сочат се доказателства. Правят се доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество, с който молят претендираният иск да бъде отхвърлен изцяло като неоснователен и недоказан.

Твърди се, че на 23.12.2008 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД (предишно наименование „ДжетФайненс Интернешънъл“ АД), с универсален правоприемник е „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А.“, клон България, в качеството му на Кредитор, от една страна и Л. А. С., в качеството ѝ на Кредитополучател, от друга, е подписан Договор за кредит № PLUS-01316553. Вследствие на възникналите между страните договорни правоотношения, същите уточнени в горепосочения договор за кредит,

кредиторът „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е финансирал кредитополучателя, а за Л. А. С. е възникнало задължение да издължи сумите по горепосочения кредит, съгласно условията по сключения договор.

Във връзка с неизпълнените от страна на ищцата задължения по горесцитирания договор за кредит, кредитодателят „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е иницирал издаването на изпълнителен лист за незаплатените от кредитополучателя суми. В депозираната искова молба се твърди, че давността по вземанията, закрепени в процесния изпълнителен лист, издаден на 08.02.2012 г., е изтекла.

Твърди се, че неправилно е изложеното от ищцата относно началния момент на погасителната давност.

Твърди се, че поради неизпълнение на възникналите договорни задължения от страна на Л. А. С., кредиторът се е снабдил със Заповед за изпълнение 15142/19.12.2011 г. по ч.гр.д. № 5623/2011 г. по описа на Районен съд - гр. Пазарджик, с което е прекъсната теклата до момента погасителна давност, като действие по принудително изпълнение, съгл. Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС - т. 14. В хипотезата на чл. 410 ГПК длъжникът узнава за иницирираното производство и може да влияе върху събитията още преди да се е стигнало до издаване на изпълнителен лист срещу него - за същият съществува възможността да депозира възражение, с което да препятства влизането в сила на издадената Заповед за изпълнение.

Твърди се, че давността е прекъсната с подаването на Заявлението за издаване на заповед за изпълнение. С депозирането му в съда, същата е спряла да тече, съгл. чл. 115 ЗЗД и е възобновена на 08.02.2012 г. с издаване на изпълнителен лист. Дори да бъде съобразена погасителната давност единствено с процесния договор за кредит, то отново става ясно, че давността не е изтекла към момента на образуване на изпълнително дело № 186/2016 г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, както се твърди от ищцата, тъй като за задължението е бил изготвен погасителен план с последна месечна вноска с падеж 30.12.2011 г., т.е. към тази дата задължението е станало изискуемо в цялост и е започнала да тече погасителна давност. Договореното връщане на заема на погасителни вноски представлява съгласие на кредитора да приеме

изпълнение от страна на длъжника на части - аргумент за противното основание от чл. 66 ЗЗД. Това обаче не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора. (Решение № 261 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г. IV г. о. ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК). Задължението по процесиите изпълнителни листове има характер на задължение по договор за заем. Следователно в конкретния случай намира приложение общата петгодишна давност.

Твърди се, че по молба на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД от 18.12.2012 г. е образувано изп. дело № 608/2012 г. /прекратено/ по описа на ДСИ при Районен съд - гр.Пазарджик и е приведен в изпълнение процесният Изпълнителен лист от 08.02.2012 г., с което погасителната давност за вземането е била прекъсната.

Твърди се, че след като образуваното по описа на ДСИ при Районен съд - гр. Пазарджик е било прекратено, новият взыскател в лицето на Кредит Инкасо е изтеглил процесния изпълнителен лист и е депозирал молба за образуване на ново изпълнително производство в кантората на ЧСИ Георги Самарджиев, рег. № 885, като на 24.02.2016 г. е било образувано изп. дело № 186/2016 г. С нея е поискано да бъде насрочен опис на движими вещи, собственост на длъжника. С молбата си за образуване на изпълнително дело, взыскателят е възложил и правомощията по чл.18 от ЗЧСИ, което също е основание за прекъсване на давностния срок, тъй като съгласно Тълкувателно Решение от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г на ОСГТК на ВКС. По аргумент на противното, следва да заключим, че молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат правата по чл. 18 ЗЧСИ е редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност.

Твърди се, че на 24.03.2016 г. е изпратено запорно съобщение до ОД МВР ПАЗАРДЖИК. Постъпил е отговор на запорното съобщение, с което уведомяват съдебния изпълнител, че запорът е наложен.

Твърди се, че на 20.03.2017 г. е била изпратена призовка за принудително изпълнение относно насрочен опис на движими вещи, собственост на длъжника, за 25.05.2017 г.

Твърди се, че на 08.06.2017 г. са изпратени запорни съобщения до

ОБЩИНСКА БАНКА АД, ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА АД, РАЙФАЙЗЕНБАНК БЪЛГАРИЯ ЕАД, БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ АД, ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ АД, с което отново е била прекъсната погасителната давност.

Твърди се че, на 12.07.2018 г. отново е била изпратена призовка за принудително изпълнение до Л. А. С., относно насрочен опис на движими вещи за 28.08.2018 г.

Твърди се, че на 08.07.2019 г. по делото е била депозирана молба от длъжника по делото, с която се е задължила на спази условията на чл.454 от ГПК като е внесла 20 % от задължението по делото и е следвало да прави вноски в размер на 10 % от остатъка до пълното погасяване. В резултат на това, изпълнителното производство е било спряно, като по делото са били направени обещаните вноски в периода м.07.2019 - м.12.2019 г. Чрез направените доброволни вноски е била внесена обща сума по изпълнителното дело в размер на 7,710.00 лв. С тази сума са били погасени всички дължими по делото лихви, разноски по изпълнителен лист и част от главницата. Към момента по делото, към вискателя са дължими само непогасената част от главницата и начислената законна лихва за периода след последната направена доброволна вноска. Поради тази причина считам, че изложението относно погасяването по давност на дължимите по процесния изпълнителен лист- лихви е неоснователно, тъй като същите вече са погасени доброволно.

Твърди се, че на 12.10.2020 г. вискателят е депозирал молба за предприемане на изпълнителни действия, чрез извършване на справка в ел. регистър на БНБ и налагане на запор върху банкови сметки.

Всички изброени и предприети по делата изпълнителни действия са прекъснали течащата относно вземането погасителна давност, поради което считам, че процесиите вземания не са погасени по давност. Цитира се съдебна практика в тази насока, а именно: Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС посочва кои процесуални действия на съдебния изпълнител представляват изпълнителни действия и имат за последица прекъсване на погасителната давност. Със споменатото ТР на ВКС от 26.06.2015 г., обаче, се отменя като загубило сила ППВС № 3/18.11.1980 г. постановено по чл. 58, т. 1 ЗУС (отм), с което е

постановено, че образуването на изпълнително производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Съществени в настоящия случай са въпросите какво действие във времето имат тълкувателните актове на ВКС и в конкретика ТР на ВКС по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, и кой тълкувателен акт следва пряко да се приложи в настоящия казус. Дали тълкувателните актове действат *ex tunc* или *ex nunc*, и следователно дали следва да се приложи ППВС № 3/18.11.1980 г. За действието във времето на тълкувателните актове липсва законова уредба, следователно за решаването му следва да се приложи съдебната практика като източник на правото. По този въпрос има постановена съдебна практика - Решение № 170 по реда на чл. 290 ГПК, постановено по гр. д. № 22382/2017, IV ГО на ВКС, с председател Борислав Белазелков; Решение на ВКС № 252/17.02.2020 г. по дело № 1609/2019 г., III ГО, Решение № 51 от 2019 по гр.д. 2917 от 2018 на ВКС, 4-то ГО, Решение № 315/01.10.19 г. по в. гр. д. № 480/2019 г., ОС-Пазарджик, Решение № 397/04.11.19 г. по в. гр. д. № 605/2019 г. - ОС-Пазарджик, Решение № 287 от 12.10.2018 г. на ОС - Враца по в. гр. д. № 326/2018 г., Решение № 61/24. 07.2019 г. по в. гр. д. № 217/2019 г. по описа на Окръжен съд - гр. Видин, Решение № 4293 от 15.10.2019 г. на РС - Варна по гр. д. № 18244/2018 г., Решение на Окръжен съд - гр. Варна по т.д. № 907/2018 г. и Решение № 911/22.10.2019 г. на Окръжен съд - гр. Варна по в.т.д. № 1091/2019 г.

Отговор на поставения правен въпрос съответства и на практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6, пар. 1 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в решение от 19.02.2013 г. по жалба № 2834/2006 г. и в решение от 10.01.2019 г. по жалба № 48149/2009 г. Според последната, при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС /ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГК на ВКС/, отменящи стари ППВС /ППВС № 4/1964 г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означава да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл. 6, пар. 1 КЗПЧОС.

Твърди се, че въз основа на гореизложеното може да се направи от правна страна извод, че по настоящия казус, от образуване на изпълнително дело N° 608/2012 г. по описа на ДСИ при РС Пазарджик на 18.12.2012 г. до

26.06.2015 г. намира приложение ППВС № 3/18.11.1980 г и погасителна давност не тече, независимо дали има или няма извършени изпълнителни действия. Началния момент от който започва да тече погасителна давност е датата 26.06.2015 г. - постановяване на ТР № 2/26.06.2015. Следователно, датата, на която вземането се погасява по давност би била 26.06.2020 г. В настоящия случай, обаче, и в периода след 26.06.2015 г. има извършени изпълнителни действия, свързани с образуваното изп. Дело № 186/2016 г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, които прекъсват многократно погасителния давностен срок.

Твърди се, че по процесното вземане срещу Л. А. С. не е изтекла погасителната давност.

Твърди се, че на дата 15.05.2015 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД в качеството му на Цедент и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, в качеството му на Цесионер, е бил сключин договор за цесия, по силата на който „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е прехвърлило вземанията си по сключения с Л. А. С. Договор за кредит № PLUS-01316553 от 23.12.2008 г., на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД.

Твърди се, че с пълномощно, предишният кредитор БНП Париба Пърсънъл Файненс“ (цедентът) е упълномощил „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, да уведоми от името на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД всички длъжници по вземания на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, които „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД е цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 15.05.2015 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, чрез пълномощника си „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, е изпратил Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания до длъжника Л. А. С. на посочения и в депозираната искова молба адрес, а именно: с. Мало Конаре, ул. Четиридесет и девета № 12. Изпратеното уведомление е получено от Васил Станиславов Цветков, съпруг на ищцата, което е удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител на национален пощенски оператор „МиБМ Експрес“ ООД, като копие от същата е приложена към настоящия отговор. След това уведомление за цесия е било изпращано до ищцата и отделно до Христо Цветков, в качеството му на пълномощник на Л. С., като и двете пратки са получени лично от

получателите. Копия от обратните разписки са приложени към настоящия отговор. По този начин дружеството е положило необходимата грижа гореописаното уведомление да достигне до знанието на Л. А. С..

Моли се съдът да постанови решение, с което да постановите решение, с което да отхвърли в цялост като неоснователен и недоказан депозирания от Л. А. С. иск по настоящото дело.

Претендират се разноси. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение при условията на евентуалност.

ПРЕДЯВЕН Е ОТРИЦАТЕЛЕН УСТАНОВИТЕЛЕН ИСК с правно основание чл. 439 от ГПК.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВЕНАТА ТЕЖЕСТ СЪДЪТ УКАЗВА, че всяка една от страните следва да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи правата си.

СЪДЪТ докладва постъпило писмо с вх. № 542/13.01.2021 г. от ЧСИ Георги Самарджиев, ведно с приложено към него копие на ИД № 186/2016 г.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИЛАГА към кориците на делото ИД № 186/2016 г. по описа на ЧСИ Георги Самарджиев, рег. № 885, район на действие ОС-Пазарджик; ИД № 608/2012 г. по описа на ДСИ при РС-Пазарджик и ЧГРД № 5623/2012 г. по описа на РС-Пазарджик.

СЪДЪТ счита делото за изяснено от фактическа страна, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

СЪДЪТ обяви устните състезания за приключени.

СЪДЪТ обяви, че ще се произнесе със съдебен акт в законоустановения срок.

Протоколът написан в с. з., което приключи в 11.20 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____